

Šola Piali Ashar Alo

Poročilo maj-september 2015

1. DOMA V SLOVENIJI...

Tudi letos smo del svojih poletnih počitnic preživali v Sloveniji. Mesec maj je bil res poseben in nam bo ostal v zelo lepem spominu, saj smo prvič, odkar delujemo, v sodelovanju s Humanitarnem društvom Luč Upanja organizirali dobrodelni koncert, ki je bil namenjen podpori našemu delu. Dobrodelni koncert v Celjskem domu na ponedeljek 18. maja je bil zaključna prireditev že sedme okoljsko-humanitarne akcije Ohranimo Slovenijo-Pomagajmo Indiji, ki poteka pod pokroviteljstvom dr. Romane Jordan. Kulturni program dobrodelnega koncerta so oblikovali dijaki in dijakinje I.gimnazije v Celju v sodelovanju z OŠ Frana Kranjca Celje. Koncerta se je kot častni gost udeležil tudi Predsednik republike Slovenije, gospod Borut Pahor, ki je med drugim dejal: »Ko sem pomislil, da je Indija ena največjih držav na svetu po številu prebivalcev in da s šolo Piali Ashar Alo pomagata kakšnim sto otrokom, se je zdelo, da je to zgolj kaplja v morje. A ob tem se spomnimo: kdor pomaga enemu otroku, pomaga vsem našim otrokom! Odločitev, da pomagata tudi drugim izven meja naše države, je plemenita odločitev in nas dela boljše ljudi.«

Uspešno smo izvedli tudi akcijo "Punčka za punčke", v kateri smo zbrali več kot 140 punčk namenjenim deklicam v indijski sirotišnici, kjer je kot otrok del svojih šolskih let preživel tudi Anup. Tamara Bizjak je bila pobudnik akcije, Manja Eder je akcijo zbiranja organizirala; posebna

zahvala pa gre družini Bračko in njihovim prijateljem ter otrokom 2. osnovne šole Slovenska Bistrica, ki so punčke zbrali. Zahvaljujemo se tudi skupini prostovoljcev POTA, ki so nam pomagali, da so punčke srečno prispele iz Slovenijo v Indijo.

Obiskali smo učence 4. A razreda osnovne šole Antona Tomaža Linharta iz Radovljice, ki so nas letošnje šolsko leto presentili že dvakrat. V mesecu aprilu smo prejeli zobne ščetke in glavnike, v začetku avgusta pa štiri velike pakete igrač in sladkarij, ki so nam pogreli in posladkali marsikateri temni deževni dan. Vmes pa so poromala tudi pisma ter risbice in počasi se med otroci tkejo prijateljske vezi.

2. IN DOMA V INDIJI...

Po krajših poletnih počitnicah smo se sredi meseca junija ponovno usedli za šolske klopi in začeli pripravljati na polletne preizkuse znanja. Tudi močno monsunsko deževje nam ni vzelo poguma in skupaj z otroki smo se trudili, da smo v šolo prišli vsak dan prav vsi. Pomembno je, da se otroci naučijo

rednosti in da v

šolo pridejo tudi takrat, ko je vreme slabo, ko se pocutijo slabo in ko tudi nekateri starši potrdijo: "No, saj danes pa v šolo ni potrebno." To so teme, o katerih se redno pogovarjamo tako z otroci pri razrednih urah kot tudi s starši, ki pridejo na roditeljske sestanke. Na jutranjem zboru naše učiteljice in starejše učenke preverijo, ali imajo vsi otroci čiste uniforme, ali so umiti, imajo očiščene zobe in postrizene nohte. Nemalokrat se zgodi, da se morajo nekateri otroci v šoli najprej umiti in preobleči, preden se usedejo k pouku.

Monsun

Zaradi močnega in dolgotrajnega deževja v letošnjem juliju so bili številni domovi poplavljeni,

dostop do hiš skorajda nemogoč in vsakdanje življenje vaščanov močno oteženo. Številne družine so si tako našle zatočišče v šolah; tudi na naši šoli sta bivali dve družini z malimi otroki. Odločili smo se, da v teh težkih tednih vaščanom, ki so v največji stiski, podelimo nekaj hrane. Ker si želimo, da bi tudi naši otroci znali deliti z drugimi, smo jih spodbudili, da tudi sami prispevajo nekaj denarja, tako da smo lahko s skupnimi močmi poskrbeli za vsaj en obrok številnih vaščanov. Tako smo že zgodaj zjutraj na kolo s prikolico naložili riževe kosmiče, sladkorni sirup in juho. To so zelo čustveni in intenzivni trenutki, ko se skupaj s skromno hrano z roke v roko prelije tudi dobrotu in obljuba, da v stiski vendarle nismo sami.

Dan neodvisnosti

15. avgusta Indija praznuje Dan Neodvisnosti, ki ga tudi na naši šoli obeležimo s pestrim programom. Otroci so se poklonili svoji domovini s plesom,

narodnimi pesmimi in recitacijo. Vsekakor to nikakor ni bila ena izmed sivih proslav, ki se jih sama spominjam iz svojih šolskih let. V Indiji je praznovanje Dneva Neodvisnosti namreč pravi spektakel, resnično poln patriotskih čustev in ljubezni do domovine. Dobrodošli ste, da se nam pridružite drugo leto tudi sami in preverite na lastne oči!

Obiski, prostovoljci iz Slovenije

Zelo smo bili veseli, da nas je ponovno obiskala Jana, naša prva prostovoljka in ena naših prvih botric. Prvič smo se srečali leta 2008 na srečanju botrov, kmalu zatem pa nas je tudi obiskala v takrat še zelo malih najetih šolskih prostorih. Zelo se je razveselila našega napredka v zadnjih letih. Najbolj pa je bil seveda navdušen njen varovanec Raju, ki je iz malega fantka zrastel v pravega mladeniča, saj obiskuje že osmi razred. Skupaj so obiskali Rajujev dom, se sprehodili po monsunkem

Pialiju, kot pika na i pa je bil obisk mesta Kolkate.

Tudi letos smo gostili POTA, ki deluje v oviru Mladinsko informacijskega centra. 15 mladih se je odločilo, da del letošnjih počitnic nameni prostovoljnemu delu. Cenimo njihovo predanost in vztrajnost, saj so že nekaj mesecev pred prihodom v Indijo predstavljali svoje delo v slovenskih župnijah in zbirali donacije za naše projekte. Zahvaljujemo se predvsem obema koordinatorkama Jerneji in Petri ter Neji in Teji, ki sta z nami preživeli intenzivnih 14 dni. Izdelovali smo cofke, zapestnice in voščilnice ter se zavrteli v ritmičnih zumbah in slovenske polke! Dobrodošli tudi drugo leto!

Aktivno-izkustveno učenje

Skozi zadnja leta pa se ne spreminja samo naš šolski prostor, ampak tudi naš način poučevanja. Šolniki, pedagogi, študentje in umetniki, ki ste delili del svojega časa z nami, ste nam pomagali, da smo začeli skupaj z učiteljicami gledati na učenje tudi z drugih zornih

kotov. Skozi delavnice pa tudi skozi lastne izkušnje smo se naučili, kako pomembno je, da so otroci pri pouku aktivni, da povezujejo staro in novo znanje, da naučeno teorijo povezujejo z življenjem in uporabnostjo v praksi. Tako nas ne boste več našli samo v šolski klopi, ampak tudi zunaj, kjer urejamo okolico in sadimo grmovnice, ali na verandi, kjer z naravnimi materiali skušamo oblikovati preprosto orodje in orožje, ki ga je uporabljal prvi človek.

Moja zgodba

"Ime mi je Tazmira in hodim v peti razred. Že od malega je zame skrbela moja teta.. Tako sem zivela s teto v Piali, moji starši kn se dve moji mlajši sestri pa v slamu v Kolkati. Teta me ima zelo rada in srečna sem bila z njo, tudi ko se je poročila in dobila svoje otroke. Na žalost pa me nova družina ni dobro sprejela in pred nekaj tedni so me dobesedno postavili na prag. Sedaj živim s

svojimi starši in sestrama v slamu v Kolkati. Vsak dan se z vlakom peljem do Piali. Najtežje je takrat, ko pada dež in je vse povsod polno vode. Vendar sem odločna in pridem v šolo vsak dan, tudi če moji starši pravijo, da ni treba. Ko zjutraj mocno dežuje, vstanem sama in se pripravim za šolo, saj moja starša še spita. V šolo hodim rada in sem uspešna pri vseh predmetih. Učiteljice me imajo rade, ker sem bistra in vedno naredim vso domačo nalogo. Poskušam govoriti angleško, čeprav je težko. Ko bom velika, si namreč želim postati učiteljica angleščine ..."

Hvala, ker nam pomagate!

Mojca in Anup Gayen, Piali Ashar Alo

www.pialiasharalo.org

